

12. *svangerskabsuge*, dersom ikke ganske særlige hensyn taler for en forlængelse af denne frist.

Af lovforslagets bemærkninger anføres følgende:

„Lovforslaget svarer indholdsmæssigt stort set til de forslag til lov om ændring af den tidligere gældende lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v., som fremsattes af medlemmer af socialistisk folkeparti i 1966—67, 1967—68, 1968—69 og 1969—70. I folketingsåret 1969—70 fremsattes forslaget den 16. oktober 1969 (till. A. sp. 699) (se årbog 1969—70 side 519) og kom til 1. behandling den 6. november 1969 (forhandlingerne sp. 1001). Samme dato (6. november 1969) fremsatte justitsministeren forslag til lov om svangerskabsafbrydelse m. v. (till. A. sp. 1085) (årbog 1969—70, side 300), som kom til 1. behandling den 21. november (forhandlingerne sp. 1438). Begge forslagene henvistes til behandling i et udvalg, som den 5. marts 1970 afgav betænkning over det af justitsministeren fremsatte lovforslag (till. B. sp. 554). Et mindretal stillede i betænkningen et ændringsforslag, som stort set svarede til det af SF fremsatte lovforslag. Ændringsforslaget forkastedes ved 2. behandling, der fandt sted den 11. marts 1970 (forhandlingerne sp. 4133). Justitsministerens lovforslag vedtoges med enkelte ændringer ved 3. behandling den 18. marts 1970 (forhandlingerne sp. 4418), jfr. nu lov nr. 120 af 24. marts 1970 om svangerskabsafbrydelse m. v.

Af hensyn til systematikken i den gældende lov om svangerskabsafbrydelse m. v. — som bl. a. bygger på en sondring mellem svangerskabsafbrydelse uden tilladelse og efter tilladelse — er det foretrukket at fremsætte nærværende lovforslag som forslag til en ny lov om svangerskabsafbrydelse m. v. til afløsning af den gældende lov fremfor som forslag til lov om ændring af denne.“

Justitsministeren beskæftigede sig ved lovforslagets 1. behandling med de foreløbige oplysninger, der var indsamlet af mødrehjælpen til belysning af lovens hidtidige administration. Det endelige materiale fra de to første år, loven havde virket, ville foreligge bearbejdet i god tid inden udgangen af 1972. Når det samlede materiale — herunder oplysninger fra sundhedsstyrelsen og fra abortankenævnet — forelå, ville ministeren drøfte det med de sagkyndige og derefter tage stilling til, om tiden var kommet til at søge gennemført adgang til fri abort.

Ordførerne redegjorde indgående for deres synspunkter med hensyn til de af lovforslaget berørte problemer. Idet der herom må henvises til forhandlingerne, skal her alene angives det væsentlige i ordførernes stillingtagen til lovforslaget.

Falk Hansen (S) understregede, at der på grund af lovforslagets sene fremsættelse ikke ville være mulighed for realitetsbehandling i denne samling. I øvrigt kunne han helt tilslutte sig lovforslaget. Han var dog ikke uenig med justitsministeren i, at man inden en ændring